

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Šroubárny Ždánice a.s.**, IČ: 46347496, se sídlem Jiráskova 971, Kyjov, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutím Celního ředitelství Brno ze dne 28.11.2011, č.j. 7127-3/2011-010100-21, ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-6/2011-010100-21; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-7/2011-010100-21; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-8/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-9/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-10/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-11/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-12/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-13/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 655/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-14/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 871/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-15/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-16/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-17/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-18/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-19/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 872/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 6.12.2011, č.j. 7127-20/2011-

[illegible]

[illegible]

21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-78/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-79/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-80/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-81/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-82/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 20.12.2011, č.j. 7127-83/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 20.12.2011, č.j. 7127-84/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 20.12.2011, č.j. 7127-85/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-86/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-87/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-88/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 20.12.2011, č.j. 7127-89/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 20.12.2011, č.j. 7127-90/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 20.12.2011, č.j. 7127-91/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-92/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-93/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-94/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012; ze dne 21.12.2011, č.j. 7127-95/2011-010100-21, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti č.j. 955/2012-010100-21 ze dne 25.1.2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 27. 1. 2012 a doručenou zdejšímu soudu dne 30. 1. 2012 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví specifikovaných rozhodnutí Celního ředitelství Brno.

[2] Ačkoli byla žalobou napadena rozhodnutí Celního ředitelství Brno, řízení bylo na straně žalovaného vedeno s Generálním ředitelstvím cel, neboť dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, jímž došlo ke změně soustavy celní správy a zároveň ke zrušení zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V řízení tak bylo pokračováno s procesním nástupcem, kterým je na základě ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů Generální ředitelství cel se sídlem v Praze.

II. Obsah žaloby

[3] Na úvod žalobce namítl, že žalobou napadená rozhodnutí nebyla doručena právnímu zástupci žalobce, neboť byla doručena do datové schránky obchodní společnosti Vyroubal, Krajhanzl Školout, advokátní kancelář, s.r.o., která ovšem nebyla právním zástupcem žalobce. I přesto ovšem podal žalobce ve lhůtě 2 měsíce od tohoto doručení žalobu.

[4] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, neboť z jejich odůvodnění není zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci žalobce za nedůvodnou a proč byly jeho námitky považovány za liché, mylné nebo vyvrácené.

[5] Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou, že Celní úřad Hodonín nebyl oprávněn k tomu, aby na základě nařízení Komise (EU) č. 966/2010 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (dále jen „nařízení č. 966/2010“) zahájil a prováděl evidenci dovozů uskutečněných ze strany žalobce. Důvodem pro zahájení šetření Evropské komise bylo podezření na možné obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“) na dovoz daných výrobků pocházejících z Čínské lidové republiky, avšak v daném případě žalobce celnímu úřadu prokázal, že výrobky jím dovezené byly vyrobeny v Malajsii. Celní úřad si toho musel být vědom, když v rozhodnutí ze dne 9. 5. 2011, č. j. 4475-5/2011-026100-021, vrátil žalobci clo, neboť dovoz výrobků z rozvojových zemí, mezi které patří také Malajsie, byl od cla osvobozen.

[6] Dle žalobce nemělo být celní řízení vůbec zahajováno také z toho důvodu, že prováděcí nařízení Rady (EU) č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení č. 723/2011“) věcně nedopadá na dovozy výrobků uskutečněné ze strany žalobce. Na podporu svého tvrzení žalobce uvedl, že z Malajsie dovážel též výrobky od společnosti Jinfast Industries Sdn. Bhd, jejíž výrobky však dle čl. 1 nařízení č. 723/2011 clům nepodléhají, a přitom byly prodávány za stejnou cenu jako výrobky, za jejichž dovoz

bylo antidumpingové clo vyměřeno. Uvalení antidumpingového cla ve výši 85 % bylo zcela mimo ekonomickou realitu.

[7] Žalobce dále uvedl, že Celní úřad Hodonín vyměřil celní dluh retroaktivně. Vyměření antidumpingového cla bylo pro žalobce postupem zcela nepředvídatelným. Žalobci Evropská komise nezaslala dotazník s cílem získat informace, které dle čl. 13 nařízení č. 966/201 měla získat. Komise jej tedy zřejmě nepovažovala za významného dovozce, což je ovšem v rozporu s tvrzením žalovaného, že jde o nejvýznamnějšího obchodníka v daném odvětví, a proto se u něj předpokládala i vyšší právní orientaci v odvětví. Žalobce navíc uzavřel s malajskými výrobci smlouvy o dodávkách zboží, které bylo předmětem dovozů, ještě před 27. 10. 2010, kdy bylo přijato nařízení č. 966/2010. Těmito námitkami se žalovaný dostatečně nezabýval.

[8] Stejně tak se žalovaný podle názoru žalobce nevypořádal s námitkou, že dodatečné vyměření celního dluhu je postupem nepřijatelně tvrdým a nespravedlivým. Vyměření antidumpingového cla byl žalobce postižen za neschopnost České republiky ochránit české šroubárny a za jeho vlastní snahu o ekonomické přežití, když se pokusil zachovat omezená pracovní místa pro české zaměstnance tím, že se přeorientoval z výroby na dovoz. Vyměření antidumpingového cla tak žalobce považuje za narušení základních principů právního státu. Šlo o postup v rozporu s ústavními principy České republiky. Žalovaný se namítaným porušením ústavních zásad dle žalobce rovněž nezabýval.

[9] Dále žalobce uvedl, že vyměřené clo v celkové výši 74.686.993 Kč představuje 6,3 násobek výsledku hospodaření za rok 2010 po zdanění. Celní úřad Hodonín již sám zrušil dodatečné platební výměry v celkové výši 6.157.199 Kč, když seznal, že žalobci nemělo být clo doměřeno. K tomu žalobce dodal, že i přesto, že od něj byly ve správním spise založeny ekonomické podklady, celní orgány se námitkou likvidačních důsledků doměření cla vůbec nezabývaly.

[10] Žalobce také zdůraznil, že podle něj antidumpingové clo nedopadá mimo jiné na (i) šrouby soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, (ii) šrouby o plném průřezu a (iii) šrouby s průměrem dříku nepřesahujícím 6 mm. Žalobce však celní orgány několikrát upozorňoval, že všechny dovozy se týkaly šroubů s plným průřezem, některé byly navíc soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů a průměr dříku nepřesahoval 6 mm. Celní úřad Hodonín žalobci nikdy nedoložil, jakým způsobem sledoval technické parametry předmětných výrobků. Žalobce byl toho názoru, že Celní úřad Hodonín musel při procesu sledování dovozů výrobků a prověřování jejich technických parametrů pochybit. Žalovaný se tímto pochybením opět nezabýval.

[11] Poslední námitka spočívala v tom, že nařízení č. 723/2011 a nařízení č. 966/2010 jsou nesrozumitelné a nesprávné. Žalovaný se touto námitkou zabýval pouze v rozboru pojmu „tloušťka“ dříku a „průměr“ dříku. Žalobce trvá na tom, že jazykový výklad čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011 je nejednoznačný. Podmínky zakládající vznik antidumpingového cla a povinnost zaplatit dodatečně vyměřený celní dluh v něm nejsou stanoveny jednoznačně. Situace umožňuje dvojí výklad, a proto je nutné aplikovat zásadu in dubio pro mitius. K tomu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, a ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05.

[12] Dne 3. 2. 2012 žalobce doplnil žalobu, neboť mu Celní ředitelství Brno zaslalo 16 rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti. Žalobce opět namítl nesprávné doručení, neboť tato rozhodnutí byla doručena do datové schránky advokátní kanceláře, která ovšem není datovou schránkou právního zástupce žalobce. Žalobce dále namítl, že pochybení, kterých se Celní ředitelství Brno dopustilo, nelze považovat za zjevnou chybu v psaní. Zjevnou chybou jsou překlepy, zkomolení jmen, příjmení či názvů, nesprávně uvedená data apod. O takové chyby se však nejednalo.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 3. 2012 uvedl, že žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti, které by již nebyly obsahem odvolání žalobce a kterými by se žalovaný již nezabýval. Navrhl, aby soud žalobu zamítl. K jednotlivým námitkám se vyjádřil následovně:

[14] K nesprávnému doručení žalovaný uvádí, že podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o advokacii“) je každý advokát oprávněn vykonávat advokacii jménem společnosti a na její účet. Žalovaný tedy mohl doručovat do datové schránky advokátní kanceláře. Též účel právní úpravy doručování byl naplněn, neboť k doručení písemností do rukou advokáta došlo, což je nesporné, neboť proti napadeným rozhodnutím podal žalobu.

[15] Žalovaný dále odkázal na evropskou právní úpravu, podle které byl oprávněn zahájit řízení a vybrat antidumpingové clo. Zmínil, že zboží bylo žalobcem dováženo od 29. 11. 2010, tedy po nabytí platnosti nařízení č. 966/2010. Šlo o zboží zasílané z Malajsie, byť u něho byl deklarován původ z Malajsie. Všechna ustanovení nařízení č. 966/2010 se tak na zboží vztahovala. K tomu, že rozhodnutím Celního úřadu Hodonín ze dne 9. 5. 2011, č. j. 4475-5/2011-026100-021, bylo žalobci vráceno clo, žalovaný uvedl, že v daném případě bylo zboží propuštěno do volného oběhu dne 9. 2. 2010, tedy před platností nařízení č. 966/2010 a nařízení č. 723/2011 se tak na daný případ nevztahovalo.

[16] Žalovaný dále odkázal na ustanovení čl. 1 odst. 1 a čl. 3 nařízení č. 723/2011, dle kterého se výběr cla rozšířil na zboží všech společností vyjma v nařízení zmíněných, kterým byla udělena výjimka, zasílané z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ zboží z Malajsie. Žalobcovi zahraniční dodavatelé (Grand Fasteners Manufacturing (M) Sdn. Bhd a Pergamy Metal Industrie Sdn. Bhd) však mezi společnosti, kterým byla udělena výjimka, nepatří. Na tom nic nemůže změnit ani fakt, že tyto společnosti požádaly v souladu s čl. 13 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „nařízení č. 1225/2009“) o osvobození od možných celních rozšíření. Poukaz žalobce na odst. 12 preambule nařízení č. 723/2011 je třeba vykládat ve spojení s odst. 13. Navíc pro aplikaci práva mají zásadní význam čl. 1 až 4 prováděcího nařízení, preambule slouží pouze k vymezení důvodů, na základě kterých byl předpis přijat.

[17] Tvrzení žalobce, týkající se stejných cen dovozců Grand Fasteners Manufacturing (M) Sdn. Bhd a Pergamy Metal Industrie Sdn. Bhd s dalším dovozcem Jinfast Industries Sdn. Bhd

žalovaný odmítá. Přes skutečnost, že všechny společnosti dovážely podobné výrobky, byly dovozy společnosti Jinfast Industries Sdn. Bhd vyloučeny z uplatnění antidumpingového cla z důvodu, že se tato společnost nepodílela na praktikách obcházení celních předpisů. Tato námitka nebyla uvedena v odvolání, a proto se jí žalovaný také nemohl zabývat.

[18] Poukaz žalobce na výši cla, marži a hrubého zisku žalovaného nezajímá, neboť orgány celní správy musí respektovat zákonná ustanovení. Je na žalobci, aby v rámci svých podnikatelských aktivit bral v úvahu zákonná ustanovení a dle toho si ošetřil své obchodní vztahy.

[19] K údajné retroaktivitě žalovaný odkázal na str. 8 žalobou napadených rozhodnutí, kde se touto námitkou důsledně zabýval. V této souvislosti žalovaný poukázal na čl. 263 Smlouvy o fungování Evropské unie a rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 15. 2. 2011, č. j. C-239/1999, dle kterých jsou všechny dotčené osoby i vnitrostátní soudy vázány končným zněním těchto rozhodnutí a nemohou se dovolávat jejich neplatnosti.

[20] K tvrzení žalobce, že vyměření cla je postupem tvrdým, nespravedlivým a nepředvídatelným, žalovaný uvedl, že 85 % výše cla je stanovena přímo zákonem. Sazba není stanovena rozmezím a následnou správní úvahou, nicméně „tvrdý“ je již přímo zákon. Žalobci muselo být od počátku známo, že po vydání nařízení č. 966/2010 byla vysoká pravděpodobnost, že konečné antidumpingové clo uložené na výrobky pocházející z Čínské lidové republiky může být rozšířeno i na výrobky dovážené z Malajsie.

[21] Dále žalovaný dodal, že pokud k vyměření cla došlo v souladu se zákonem, pak nemohlo dojít k porušení principů právního státu.

[22] K námitce, že antidumpingové clo nedopadá mimo jiné na (a) šrouby soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, (b) šrouby o plném průřezu a (c) šrouby s průměrem dříku nepřesahujícím 6 mm žalovaný uvedl, že všechny tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně, což vyplývá již ze čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011. Rovněž nebylo důvodu, aby Celní úřad Hodonín doložil žalobci, jakým způsobem sledoval dovozy předmětných výrobků. Kontrolovat zboží není obligatorní povinnost, jde pouze o možnost, kterou celní orgány mohou využít. Evidence zboží a uplatnění antidumpingových cen se neprováděla na základě technických parametrů, ale na základě sazebního zařazení do jednotlivých položek kombinované nomenklatury. Dovozy žalobce se týkaly sazebního zařazení kombinované nomenklatury č. 7318210095, 7318149991, 7318129091 a 7318220095, na které se vztahovalo nařízení o uplatnění antidumpingových cen.

[23] K údajné nesrozumitelnosti a nesprávnosti nařízení č. 966/2010 žalovaný uvedl, že nařízení neshledal nesrozumitelným. Námitka žalobce se týkala jen pojmu „tloušťka“ dříku, přičemž tímto pojmem se žalovaný dostatečně zabýval. Rovněž nelze tvrdit, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011 je nesrozumitelný. Podle žalovaného jde o účelovou námitku. Pokud se žalobce domnívá, že jsou nařízení vadná, měl podat žalobu k Soudnímu dvoru Evropské unie, tak jak to umožňuje čl. 263 Smlouvy o fungování Evropské unie. K tomu žalovaný opětovně odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora č. j. C-239/1999.

[24] K dodatečně uplatněné námitce žalovaný dodal, že se jedná o chyby v psaní, neboť chybami v psaní jsou dle ustanovení § 104 daňového řádu též nesprávná jména (v rozhodnutí bylo uvedeno nesprávné jméno malajského dodavatele) a nesprávná čísla (v rozhodnutí bylo uvedeno nesprávné osmnáctimístné evidenční číslo jednotlivých správních dokladů – první dvě číslice byly z „10“ nahrazeny na „11“). K tomu žalovaný dodal, že tato námitka byla učiněna v rozporu s ustanovením § 5 soudního řádu správního, neboť žalobce proti rozhodnutí o opravě zřejmých omylů nepodal odvolání; nevyužil tak všechny řádné opravné prostředky.

IV. Replika žalobce

[25] Dne 3. 5. 2012 se žalobce ještě velmi stručně vyjádřil replikou. Trval na tom, že nařízením č. 91/2009 nebylo jednoznačně určeno, čeho se šetření týká. Pokud by se jednalo od začátku o šetření antidumpingu na malajské výrobky, resp. dodávky zboží malajského původu, jak tvrdí žalovaný, tak bylo zmatečné a zavádějící uvádět čínský původ zboží. Na zboží čínského výrobku antidumpingová cla již totiž byla uvalena. Mělo tak být uvedeno, že se jednalo o šetření malajského zboží. Žalobce je ovšem i nadále přesvědčen o tom, že šlo o šetření čínského zboží a obcházení antidumpingových cel reexportem přes Malajsii. V průběhu správního řízení ovšem nebylo prokázáno, že zboží bylo čínského původu.

[26] Žalobce se také zabýval podstatou samotného antidumpingu. Dospěl k závěru, že je zcela nesmyslné uzavřít celou věc tvrzením, že šroub za 2 Kč od společnosti PERTAMA METAL INDUSTRIES SDN BHD je nápadně levný, a proto je na něj uvaleno 85 % antidumpingové clo, a šroub od společnosti Jinfast Industries Sdn. Bhd za 2 Kč je v pořádku a antidumping se na něj nevztahuje. Žalovaný tedy nemohl ignorovat skutečnost, že výrobky byly vyráběny v Malajsii. Fakt, že výrobky byly vyrobeny v Malajsii, potvrdili výrobci, následně Malajská mezinárodní komora obchodu a průmyslu a na formuláři A také malajské Ministerstvo zahraničního obchodu a průmyslu.

[27] V replice dále žalobce upřesnil petit žaloby s ohledem na vydání rozhodnutí o opravách zřejmých nesprávností.

V. Duplika žalovaného

[28] Na repliku zareagoval žalovaný duplikou ze dne 3. 8. 2012. K tvrzení žalobce, že nařízením č. 91/2009 nebylo řádně určeno, čeho se šetření týká, žalovaný uvedl, že nejspíše bylo myšleno nařízením č. 966/2010 a odkázal na ustanovení čl. 1 tohoto nařízení, ze kterého je jasné, že se mělo jednat o zboží zasílané z Malajsie bez ohledu na původ zboží. Celní orgány tedy nebyly povinny prokazovat, zda zboží pocházelo z Číny či nikoli. Předmět šetření byl rovněž specifikován v názvu nařízení.

[29] K ostatním námitkám žalovaný odkázal na své rozhodnutí.

[30] Pro případ, že by soud dal žalobci za pravdu, žalovaný navrhl, aby nebyla zrušena prvostupňová rozhodnutí s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne

24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, podle kterého pokud by došlo ke zrušení prvostupňových rozhodnutí, v řízení by nešlo v režimu daňového řádu dále pokračovat.

VI. Soudní jednání

[31] Na ústním jednání, které se konalo dne 29. 1. 2014, žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zdůraznil, že mělo dojít k retroaktivnímu vyměření cla. Žalovaný rovněž odkázal na písemné vyhotovení svého vyjádření a doplnil, že došlo k vydání rozhodnutí Evropského soudu Evropské unie ze dne 6. 6. 2013 ve věci C-667/2011. Soudní dvůr se zabýval úlohou a významem nařízení č. 966/2010, významem celní evidence a dospěl k závěru, že je možné uložit antidumpingové clo i zpětně (v bulharském právním řádu). Závěrem žalovaný odkázal na rozhodnutí Evropského soudu Evropské unie ve věci C-438/2011, ze kterého vyplývá, že žalobce musí unést své podnikatelské riziko a zároveň, že Evropská unie nenese negativní důsledky jednání dodavatelů.

VII. Posouzení věci krajským soudem

[32] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), jakož i řízení předcházející jejich vydání. O žalobě soud rozhodl po předchozím jednání, když účastníci nevyslovili souhlas s rozhodnutím ve věci za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 soudního řádu správního. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[33] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, neboť z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že pokud by soud dospěl k závěru, že určité rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pak se zpravidla nemůže zabývat dalšími námitkami.

[34] S námitkou nepřezkoumatelnosti se soud neztotožnil. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti byla formulována velmi vágně. Žalobce v podstatě tvrdil, že žádná jeho námitka nebyla dostatečně vypořádána. Ve skutečnosti však spíše nesouhlasil s právním hodnocením celních orgánů a s jejich vypořádáním námitek. K jednotlivým námitkám se soud postupně vyjádří. Na úvod lze pouze konstatovat, že žádná nebyla opomenuta. Námitky žalobce byly od počátku celního řízení v podstatě totožné a dostatečně se jimi zabýval jak Celní úřad Hodonín, tak žalovaný. Žalobce námitky pro přehlednost čísloval a Celní úřad Hodonín je postupně (na str. 4 až 6 svých rozhodnutí) stručně vypořádával. Stejně tak rozhodnutí o odvolání bylo přehledné a srozumitelné, neboť žalovaný postupně vypořádal všechny odvolací námitky, přičemž stručné odůvodnění Celního úřadu Hodonín podstatně rozšířil, aby z něj bylo patrnější, jak celní orgány postupovaly.

[35] Dále se soud zabýval námitkou vadného doručení. Žalobce se domníval, že mělo být doručováno do datové schránky advokáta, nikoli datové schránky advokátní kanceláře.

[36] Podle ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho

oprávnění k zastupování. Daňový řád poté již neupravuje speciální úpravu doručování advokátovi, tak jako např. zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, který v ustanovení § 50 odst. 4 stanoví, že písemnost určenou advokátu, notáři, soudnímu exekutorovi a patentovému zástupci za ně mohou přijímat osoby, které k tomu byly zmocněny, nebo jejich zaměstnanci. Vykonávají-li tyto osoby svou činnost společně s jinými osobami, mohou ji přijmout i tyto jiné osoby a jejich zaměstnanci, a dále potom v odst. 5, že písemnost určenou advokátu, který vykonává advokacii jako společník obchodní společnosti, za něj mohou přijmout statutární orgán, ostatní společníci této společnosti nebo její zaměstnanci a osoby, které k tomu byly zmocněny. Vykonává-li advokát advokacii v pracovním poměru k jinému advokátovi nebo ke společnosti, může za něj písemnost přijmout jeho zaměstnavatel, jeho zaměstnanci a osoby k tomu zmocněné. Obdobnou právní úpravu obsahuje ustanovení § 20 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[37] Konkrétní právní úprava doručování advokátovi tedy není v daňovém řádu obsažena, a proto soud musel přihlídnout ke smyslu a účelu právní úpravy doručování a rovněž k obecnější úpravě v ustanovení § 15 odst. 4 zákona o advokacii, podle kterého je každý advokát oprávněn vykonávat advokacii jménem společnosti a na její účet.

[38] K námitce vadného doručení se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že s ohledem na skutečnost, že došlo k naplnění účelu právní úpravy doručování, neboť k doručení písemností do rukou advokáta nakonec muselo dojít, což je nesporné, neboť proti napadeným rozhodnutím byla podána správní žaloba, není tato žalobní námitka důvodná. K tomu je třeba dodat, že šlo o námitku obstrukční, neboť i pokud by došlo k procesnímu pochybení při doručování, v žádném případě by nemohlo jít o takovou procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost samotného rozhodnutí, a to právě s ohledem na skutečnost, že písemnosti se vždy včas dostaly do rukou advokáta.

[39] Dále se soud zabýval hmotněprávními námitkami, souvisejícími s vyměřením antidumpingového cla.

[40] Dne 26. 1. 2009 bylo vydáno nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky.

[41] Nařízení č. 91/2009 bylo vydáno s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. 12. 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení“). Účelem tohoto nařízení je dle odst. 1 jeho preambule stanovit základní pravidla ochrany před dumpingovými dovozy nebo dovozy subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství.

[42] Čl. 1 základního nařízení stanovuje základní principy antidumpingových cel. Dle čl. 1 odst. 1 může být antidumpingové clo uloženo na každý výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství (dnes Evropské unie) působí újmu.

[43] Dle čl. 1 odst. 2 základního nařízení je výrobek považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Společenství (dnes Evropské unie) nižší, než je při

běžném obchodu srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu ve vývozní zemi.

[44] Pro posouzení dané věci je rozhodný též čl. 1 odst. 3 základního nařízení, podle kterého je země vývozu obvykle též zemí původu. Může to však být země jednající jako prostředník, kromě případů, kdy výrobky jsou např. pouze předmětem tranzitní dopravy přes tuto zemi, nebo nejsou v této zemi vyrobeny, nebo tam pro ně neexistuje srovnatelná cena.

[45] Poslední zásada je obsažena v čl. 1 odst. 4 základního nařízení, která říká, že pro účely tohoto nařízení se výrazem obdobný výrobek rozumí výrobek, který je shodný, tj. podobný ve všech ohledech s posuzovaným výrobkem nebo není-li takový výrobek k dispozici, jiný výrobek, který, ačkoliv není obdobný ve všech ohledech, má vlastnosti úzce se podobající vlastnostem posuzovaného výrobku.

[46] České právo již nemá legální definici antidumpingového cla, jako tomu bylo dříve (srov. k tomu již neplatné ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona), nicméně ze základních zásad evropského antidumpingového práva lze dovodit, že antidumpingové clo je zvláštní druh cla vybíraný za účelem ochrany před dovozem dumpingových výrobků (výrobků, jejichž vývozní cena, za kterou jsou vyváženy do Evropské unie, je nižší než normální hodnota obdobného výrobku při běžném obchodu v zemi vývozu a je s to poškodit domácí výrobce).

[47] Základní nařízení rovněž stanoví procesní postupy v případě zavedení antidumpingových cel, zejména musí být zjištěna existence dumpingu (porovnává se vývozní cena s tzv. běžnou hodnotou) a podstatné újmy výrobnímu odvětví Evropské unie, popř. její hrozba.

[48] Podle čl. 9 odst. 4 základního nařízení pokud z konečného zjištění skutkového stavu vyplývá, že existuje dumping a jím způsobená újma a v zájmu Společenství (dnes Evropské unie) podle čl. 21 tohoto nařízení je nutné zasáhnout, uloží Rada prostou většinou na návrh Komise předložený po konzultaci s poradním výborem konečné antidumpingové clo.

[49] Na základě čl. 9 základního nařízení tedy bylo přijato nařízení č. 91/2009. V odst. 153 a následujících preambule nařízení č. 91/2009 byly dále rozvedeny důvody přijetí tohoto nařízení. Uvádí se, že mezi rokem 2003 a obdobím šetření, zahájeným v roce 2007, se objem dumpingového dovozu dotčeného výrobku z Čínské lidové republiky zvýšil téměř o 180 % a v období šetření dosáhl 26 % podílu na trhu. Zatímco se spotřeba ve Společenství zvýšila o 29 %, objem prodeje výrobního odvětví Společenství se současně snížil pouze o 1 %. Jeho podíl na trhu klesl o 24 % a výrobní odvětví Společenství tak nebylo schopno přenést celosvětový nárůst cen surovin na své zákazníky, což vedlo k nadále nízkým úrovním ziskovosti. Šetřením bylo potvrzeno, že podstatná újma vyplývala z významného nahrazení výrobků Společenství čínským dovozem na některých důležitých segmentech trhu s nepříznivým dopadem na využití kapacity a ziskovost, ačkoli tento dopad byl poněkud zmírněn skutečností, že se výrobnímu odvětví podařilo nahradit nižší objemy výroby zaměřením se na segmenty trhu a výrobky přinášející vyšší výnosy. Na základě těchto skutečností byl vyvozen závěr, že výrobní odvětví Společenství utrpělo podstatnou újmu ve

smyslu čl. 3 základního nařízení. Dále bylo zjištěno, že existuje příčinná souvislost mezi dumpingovým dovozem z Čínské lidové republiky a podstatnou újmu výrobního odvětví Společenství ve smyslu čl. 3 základního nařízení (viz též odst. 184 preambule nařízení č. 91/2009).

[50] Soud dospěl k závěru, že nařízení č. 91/2009 je nutné vykládat v duchu výše zmíněných zásad antidumpingového práva (ve smyslu čl. 1 základního nařízení a vyjádřených též v preambuli samotného nařízení). Soud při aplikaci práva vycházel ze základní premisy, že účelem nařízení č. 91/2009 byla ochrana před dovozem dumpingových výrobků pocházejících z Čínské lidové republiky.

[51] Na základě čl. 1 odst. 1 nařízení č. 91/2009 bylo uloženo konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli, jiné než z nerezavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do prachů), závitorezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky pocházející z Čínské lidové republiky, kódů KN 73181290, 73181491, 73181499, 73181559, 73181569, 73181581, 73181589, ex73181590, ex73182100 a ex73182200 (kódy TARIC 7318159019, 7318159069, 7318159089, 7318210029, 7318210099, 7318220029 a 7318220099).

[52] V této souvislosti je nutné zmínit čl. 13 základního nařízení, podle kterého antidumpingové clo uložené na základě základního nařízení může být rozšířeno na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, nebo na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze země, která je předmětem opatření, nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření.

[53] Obcházením platných opatření se rozumí změna obchodních toků mezi třetími zeměmi a Evropskou unií nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření, a Evropskou unií, která vzniká na základě praktik, zpracovatelských postupů nebo prací, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že vyrovnávací účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny a/nebo množství obdobných výrobků, a existují důkazy o dumpingu, pokud jde o běžné hodnoty stanovené dříve pro stejné nebo obdobné výrobky, v případě nutnosti v souladu s ustanoveními článku 2 základního nařízení.

[54] Po původním šetření Komise zjistila, že pravděpodobně dochází (ve smyslu čl. 13 základního nařízení) k obcházení nařízení č. 91/2009. Došlo totiž k významné změně obchodních toků týkajících se vývozu z Čínské lidové republiky a Malajsie do Evropské unie. Bylo tak zahájeno další šetření, jehož výsledkem bylo přijetí prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie.

[55] Odst. 3 preambule nařízení č. 723/2011 uvádí, že důkazy prima facie, jež měla Komise k dispozici, prokázaly, že po uložení platných opatření došlo k významné změně obchodních toků týkajících se vývozu z ČLR a Malajsie do Unie, přičemž se zdálo, že tato změna byla způsobena uložení platných antidumpingových opatření. Pro tuto změnu neexistovalo mimo uložení platných opatření žádné dostatečné opodstatnění nebo důvod. Dle odst. 5 navíc existovaly důkazy, že ceny některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie jsou dumpingové ve srovnání s běžnou hodnotou, která byla stanovena pro obdobný výrobek v původním šetření.

[56] Poté, co bylo shledáno, že existují dostatečné prima facie důkazy pro zahájení šetření podle čl. 13 základního nařízení, zahájila Komise šetření z moci úřední a podle čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení Komise zahajovacím nařízením rovněž nařídila celním orgánům, aby evidovaly dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie.

[57] Z šetření vyplynulo, že výrobky zasílané do Evropské unie z Čínské lidové republiky i z Malajsie mají stejné základní fyzické a technické vlastnosti a využití, a musí tedy být považovány za obdobné výrobky (ve smyslu základní zásady uvedené v čl. 1 odst. 4 základního nařízení).

[58] Bylo tedy zjištěno, že konečné antidumpingové clo uložené na dovoz vybraných výrobků pocházejících z Čínské lidové republiky bylo obcházeno překládkou v Malajsii podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení. V souladu s čl. 13 odst. 1 první větou základního nařízení tak byla platná opatření na dovoz dotčeného výrobku rozšířena na dovoz téhož výrobku zasílaného z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie.

[59] Dle čl. 1 nařízení č. 723/2011 se konečné antidumpingové clo použitelné pro „všechny ostatní společnosti“ uložené čl. 1 odst. 2 nařízení č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitorezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky pocházející z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitorezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, v současnosti kódů KN ex73181290, ex73181491, ex73181499, ex73181559, ex73181569, ex73181581, ex73181589, ex73181590, ex73182100 a ex73182200 (kódy TARIC 7318129011, 7318129091, 7318149111, 7318149191, 7318149911, 7318149991, 7318155911, 7318155961, 7318155981, 7318156911, 7318156961, 7318156981, 7318158111, 7318158161, 7318158181, 7318158911, 7318158961, 7318158981, 7318159021, 7318159071, 7318159091, 7318210031, 7318210095, 7318220031 a 7318220095), kromě spojovacích prostředků vyrobených

společnostmi Acku Metal Industries (M) Sdn. Bhd, Chin Well Fasteners Company Sdn. Bhd, Jinfast Industries Sdn. Bhd, Power Steel and Electro Plating Sdn. Bhd, Sofasco Industries (M) Sdn. Bhd, Tigges Fastener Technology (M) Sdn. Bhd, TI Metal Forgings Sdn. Bhd a United Bolt and Nut Sdn. Bhd.

[60] Podle čl. 1 odst. 3 nařízení č. 723/2011 se clo rozšířené odst. 1 téhož článku vybere z dovozu zasílaného z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, celně evidovaného v souladu s čl. 2 nařízení č. 966/2010 a čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 nařízení (ES) č. 1225/2009, s výjimkou výrobků vyrobených společnostmi, které jsou uvedeny v odst. 1.

[61] Žalobce tvrdil, že výše uvedená ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 nařízení č. 723/2011 věcně nedopadají na dovozy výrobků uskutečněné z jeho strany, neboť v jeho případě šlo o výrobky vyráběné v Malajsii, což se snažil soudu také prokázat. Čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011 ovšem hovoří jasně, že clo se rozšiřuje na dané výrobky zasílané z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Věcná působnost nařízení tedy není vymezena zemí původu zboží, ale zemí, odkud jsou výrobky zasílané (bez ohledu na zemi původu).

[62] Skutečnost, že docházelo k obcházení nařízení č. 91/2009 byla rozhodující pro to, aby vůbec bylo možné přijmout prováděcí nařízení č. 723/2011 (postupem stanoveným v základním nařízení). Celní orgány tedy nemají povinnost zkoumat v každém jednotlivém případě, zda dochází k obcházení nařízení č. 91/2009 a zjišťovat, ve které zemi byly výrobky, na něž bylo uvaleno clo, skutečně vyrobeny. Takové dokazování by bylo pro celní orgány Evropské unie příliš obtížné a neefektivní, navíc s ohledem na to, že často docházelo k falšování faktur a jiných dokladů deklarující skutečný původ zboží, by to ani nebylo možné. Tyto skutečnosti zřejmě byly důvodem, proč evropský zákonodárce vymezil věcnou působnost nařízení takovým způsobem, že dopadá na výrobky zasílané z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie.

[63] Celní orgány tedy nebyly povinny se zabývat otázkou, odkud zboží, na něž bylo uvaleno clo, skutečně pochází, neboť věcná působnost nařízení č. 91/2009 není stanovena pomocí země původu, ale pomocí odeslání zboží. Rozhodující je skutečnost, že zboží bylo odesláno z Malajsie. Tato úprava je též v souladu se základní zásadou stanovenou v čl. 1 odst. 3 základního nařízení, že země vývozu je zpravidla (nikoli vždy) zemí původu.

[64] Evropský zákonodárce přesto pamatoval na malajsijské společnosti, které se na obcházení platných antidumpingových opatření nepodílely a těmto udělil v ustanovení čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011 výjimku. Dle čl. 2 nařízení č. 723/2011 je také možné udělit výjimku dalším společnostem. Společnosti Grand Fasteners Manufacturing (M) Sdn. Bhd a Pergamy Metal Industrie Sdn. Bhd však výjimku nemají. Nebylo úkolem celních orgánů zkoumat, proč těmto společnostem nebyla výjimka udělena. Toto bylo předmětem předcházejícího řízení, jehož výsledkem bylo přijetí prováděcího nařízení č. 723/2011. Toto nařízení není možné zpochybňovat žalobou ve správním soudnictví. Přezkum antidumpingových cel je možný pouze dle čl. 11 základního nařízení. V nyní souzené věci soud přezkumává pouze řízení o vyměření cla.

[65] V daném případě tak nemohlo hrát žádnou roli, že výrobky společnosti Jinfast Industries Sdn. Bhd byly prodávány za stejnou cenu jako výrobky společností Grand Fasteners Manufacturing (M) Sdn. Bhd a Pergamy Metal Industrie Sdn. Bhd. Celní orgány se zabývaly pouze otázkou, zda bylo zboží zasílané z Malajsie či nikoli. Zjišťování existence dumpingu byla předmětem předchozích řízení, ve kterých byl dumping dostatečně prokázán, což vedlo k přijetí nařízení č. 91/2009, a dále bylo rovněž zjištěno obcházení uvalení antidumpingových opatření, což vedlo později k přijetí nařízení č. 723/2011.

[66] Soud také odmítá názor, že by existoval takový výklad ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 nařízení č. 723/2011, který by věcnou působnost tohoto nařízení zúžil na zboží zasílané z Malajsie, ale zároveň vyrobené v Čínské lidové republice, popř. že by bylo možné se v daném konkrétním případě cla zbavit, pokud by bylo prokázáno, že zboží bylo skutečně vyrobeno v Malajsi, tak jak se snažil žalobce zdejší soud přesvědčit. K tomu je nutné uvést, že teleologický výklad nesmí jít nikdy proti výkladu jazykovému. Teleologický výklad má v tomto smyslu pouze doplňující funkci. Napomáhá tam, kde není jasné znění zákona. V daném případě jsou ovšem čl. 1 odst. 1 a 3 nařízení č. 723/2011 jasné. Jelikož vedle sebe neexistují dva různé právní výklady, pak není možné postupovat podle zásady *in dubio pro libertate*, jak navrhoval žalobce.

[67] I teleologický výklad ovšem potvrzuje závěr o tom, že celní orgány nemají povinnost zjišťovat v každém jednotlivém případě, ve které zemi byly výrobky, na něž bylo uvaleno clo, skutečně vyrobeny. Jak již soud uvedl výše, z preambulí nařízení č. 91/2009 a prováděcího nařízení č. 723/2011 vyplývá, že často docházelo k falšování faktur a jiných dokladů deklarující skutečný původ zboží. Evropský zákonodárce tedy přistoupil k rozšíření celních opatření na vymezené výrobky bez ohledu na to, kde byly vyrobeny. Aby měly poctivé malajské společnosti možnost se clům vyhnout, zvolil evropský zákonodárce možnost udělit jim výjimku. Nezvolil takovou právní úpravu, kdy by dumping u jednotlivých společností zjišťovaly celní orgány *ad hoc*, ale v nařízení taxativně vymezil seznam společností, kterým byla výjimka udělena. Důležitá je také skutečnost, že výjimka může být podle čl. 2 nařízení č. 723/2011 udělena též dalším společnostem, které o to požádají.

[68] Argumentace žalobce pomocí odst. 12 preambule nařízení č. 723/2011, resp. veškerá argumentace, která vychází pouze z preambulí, není případná, a to z následujících důvodů. Zejména je nutné zmínit, že preambule není právně závazná; chybí jí totiž jeden z definičních znaků právní normy – normativnost. Podle metodiky orgánů Evropské unie je preambule tou částí předpisu, která se nachází mezi jejím názvem (*title*) a normativním obsahem (*enacting terms*) a obsahuje odkazy, odůvodnění (*recitals*) a jejich slavností uvození. Společná praktická příručka k redakci právních předpisů Společenství také zdůrazňuje, že preambule není součástí normativní části předpisů, a tudíž není závazná. Účelem odůvodnění (*recitals*) je vyjádřit přesné důvody, pro které obsahuje právě to znění právních norem, které obsahuje a umožnit tak každému, aby se seznámil s okolnostmi, za jakých byl předpis přijat, čímž má být dotčeným osobám umožněno domáhat se svých práv. Preambule lze tedy použít pouze jako interpretační vodítko při výkladu normativních částí nařízení.

[69] Dále je nutné zmínit, že žalobce odst. 12 preambule nařízení č. 723/2011 zcela vytrhl z kontextu, neboť tento odstavec pouze definuje dotčený výrobek, přičemž pokud čteme

preambuli celou, pak se ihned v odst. 13 dozvídáme, že obdobný výrobek (ve smyslu zásady uvedené v čl. 1 odst. 4 základního nařízení) je stejný jako výrobek dotčený, avšak zasílaný z Malajsie, bez ohledu na to, zda pochází z Malajsie. Antidumpingové clo totiž bylo rozšiřováno na výrobek obdobný.

[70] Ze stejných důvodů nemůže obstát ani námitka, že Celní úřad Hodonín vůbec nebyl oprávněn k tomu, aby na základě nařízení č. 966/2010 zahájil a prováděl evidenci dovozů uskutečněných ze strany žalobce.

[71] Ustanovením čl. 1 nařízení č. 966/2010 bylo zahájeno šetření podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1225/2009 s cílem stanovit, zda dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli do Evropské unie, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vrtulů do dřeva (kromě vrtulů do pražců), závitořezných šroubů, ostatních šroubů a svorníků s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložek zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, v současnosti kódů KN ex73181290, ex73181491, ex73181499, ex73181559, ex73181569, ex73181581, ex73181589, ex73181590, ex73182100 a ex73182200 (kódy TARIC 7318129011, 7318129091, 7318149111, 7318149191, 7318149911, 7318149991, 7318155911, 7318155961, 7318155981, 7318156911, 7318156961, 7318156981, 7318158111, 7318158161, 7318158181, 7318158911, 7318158961, 7318158981, 7318159021, 7318159071, 7318159091, 7318210031, 7318210095, 7318220031 a 7318220095), obchází opatření uložená nařízením č. 91/2009.

[72] Dle čl. 2 nařízení č. 966/2010 byly vyzvány celní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozu uvedeného v článku 1 tohoto nařízení do Unie. Celní evidence končí devět měsíců ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost. Komise může nařízením vyzvat celní orgány, aby ukončily celní evidenci dovozu do Unie u výrobků vyráběných výrobcí, kteří požádali o osvobození od celní evidence a u kterých bylo shledáno, že splňují podmínky pro udělení osvobození.

[73] Věcná působnost nařízení č. 966/2010 tedy byla vymezena stejně jako působnost prováděcího nařízení č. 723/2011. Mělo jít o výrobky zasílané z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. K takovému vymezení působnosti se soud již dostatečně vyjádřil. Celní orgány tak byly s ohledem na čl. 2 nařízení č. 966/2010 oprávněny k zavedení celní evidence.

[74] Žalobce zpochybňoval uložení cel nejen z teritoriálního hlediska, ale též z hlediska věcného. Tvrdil, že všechny jeho dovozy se týkaly šroubů s plným průřezem, některé byly navíc soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů a průměr dřívku nepřesahoval 6 mm, přičemž antidumpingové clo dle něj nedopadá na (i) šrouby soustružené z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, (ii) šrouby o plném průřezu a (iii) šrouby s průměrem dřívku nepřesahujícím 6 mm, přičemž dle něj jde o tři různé kategorie šroubů.

[75] Celní orgány správně posoudily, že podmínky (i), (ii) a (iii), jak je zcela účelově vymezil žalobce, musí být splněny kumulativně, aby bylo zboží osvobozeno od

antidumpingových cel. Nařízení č. 723/2011 samo nerozlišuje žádné tři skupiny šroubů. Předmět antidumpingových cel je vymezen jednoznačně v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení, a to pozitivním i negativním výčtem. Negativní vymezení zní: „*kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm*“, přičemž z této formulace je patrné, že musí být splněny všechny podmínky. Nasvědčuje tomu nejen samotná dikce nařízení (použijí spojek „o“ a „s“ v slovních spojeních „o průměru“ a „s tloušťkou“), ale též fakt, že jde o tři rozdílná klasifikační kritéria, nikoli tři různé skupiny šroubů.

[76] Předmět antidumpingových cel byl určen pomocí sazebního zařazení do jednotlivých položek kombinované nomenklatury (v daném případě ex73181290, ex73181491, ex73181499, ex73181559, ex73181569, ex73181581, ex73181589, ex73181590, ex73182100 a ex73182200; kódy TARIC 7318129011, 7318129091, 7318149111, 7318149191, 7318149911, 7318149991, 7318155911, 7318155961, 7318155981, 7318156911, 7318156961, 7318156981, 7318158111, 7318158161, 7318158181, 7318158911, 7318158961, 7318158981, 7318159021, 7318159071, 7318159091, 7318210031, 7318210095, 7318220031 a 7318220095), přičemž dovozy žalobce se týkaly sazebního zařazení kombinované nomenklatury č. 7318210095, 7318149991, 7318129091, 7318159091 a 7318220095

[77] Celní úřad Hodonín v žádném případě nebyl povinen zkoumat technické parametry jednotlivých šroubů, popř. žalobci prokázat, jakým způsobem technické parametry předmětných výrobků sledoval. Kontrola technických parametrů je pouze obligatorní, což vyplývá z čl. 68 nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství. Podle tohoto ustanovení mohou celní orgány za účelem ověření přijatých celních prohlášení (a) kontrolovat celní prohlášení a doklady k němu přiložené (celní orgány mohou požadovat, aby jim deklarant předložil další doklady potvrzující správnost údajů uvedených v celním prohlášení) a (b) kontrolovat zboží a případně za účelem hloubkové kontroly nebo analýzy odebírat vzorky.

[78] Další z námitek spočívala v tvrzení, že antidumpingové clo bylo vyměřeno retroaktivně. Žalobce ovšem zcela nesprávně opomíjí tu skutečnost, že celý systém ochrany jednotného trhu prostřednictvím antidumpingových cel je vystavěn na základním nařízení, které dopadá i na obcházení platných antidumpingových opatření, přičemž ochrana před obcházením, jak již soud uvedl výše, je upravena v čl. 13 základního nařízení.

[79] Prvotním úkonem při ochraně před obcházením antidumpingových cel je zahájení šetření obcházení, které se zahajuje z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany. Dle čl. 13 odst. 3 základního nařízení lze po zahájení šetření uložit celním orgánům, aby evidovaly dovoz šetřeného zboží nebo aby vyžadovaly složení jistoty. Zavedení celní evidence podle čl. 14 základního nařízení má umožnit následné zavedení opatření vůči dováženým výrobkům ode dne zahájení celní evidence. V návaznosti na šetření má Komise právo na základě čl. 13 odst. 3 základního nařízení navrhnout Radě rozšíření působnosti stávajících antidumpingových opatření s tím, že pokud je návrh za podmínek čl. 13 odst. 3 základního nařízení přijat, tak rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci (podle čl. 14 odst. 5 základního nařízení) nebo

od kterého je vyžadováno složení jistoty. V obecné rovině soud dospěl na základě uvedeného k závěru, že je-li rozšířena působnost nařízení z důvodu obcházení tohoto nařízení a zároveň byla Komisí zavedena celní evidence, k rozšíření působnosti antidumpingového cla dochází ex tunc, tedy od doby vedení celní evidence.

[80] Co se týká hodnocení přijatých opatření v této konkrétní souzené věci, soud shledal, že Komise zahájila dne 9. 11. 2007 šetření týkající se některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a zahájení šetření Komise řádně oznámila v Úředním věstníku Evropské unie. V průběhu šetření nebyla uložena žádná prozatímní opatření. O uložení konečného antidumpingového cla rozhodla Rada dne 26. 1. 2009 nařízením č. 91/2009.

[81] V souladu s čl. 13 odst. 3 základního nařízení vydala Komise dne 27. 10. 2010 nařízení č. 966/2010, kterým Komise mimo jiné zavázala celní orgány k evidenci dovozů předmětných výrobků. Zahajovací nařízení vstoupilo v platnost 29. 10. 2010.

[82] Komise v bodě 18 preambule zahajovacího nařízení uvedla, že celní evidence dovozu výrobku, který je předmětem šetření, byla zavedena z toho důvodu, aby „bylo zajištěno, že pokud bude šetřením zjištěno obcházení, mohou být antidumpingová cla v příslušné výši vybrána zpětně ode dne zavedení celní evidence dovozu tohoto výrobku zasílaného z Malajsie.“

[83] Dne 18. 7. 2011 Rada přijala nařízení č. 723/2011, v němž konstatovala, že důkazy, jež měla Komise k dispozici, prokázaly, že po uložení antidumpingového cla v nařízení č. 91/2009 došlo k obcházení těchto opatření změnou obchodních toků týkajících se vývozu z Čínské lidové republiky a Malajsie do Evropské unie.

[84] V bodě 48 preambule nařízení č. 723/2011 Rada uvedla, že „[v] souladu s čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení, které stanoví, že by se každé rozšířené opatření mělo vztahovat na dovoz výrobků, které vstoupily do Unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením (nařízením č. 966/2010 – pozn. soudu), by měla být z těchto evidovaných případů dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie vybrána cla.“

[85] Jelikož bylo zboží propuštěno na území Evropské unie téměř jeden měsíc po dni 29. 10. 2010, kdy vstoupilo v platnost nařízení č. 966/2010, nemohlo dojít k retroaktivnímu vyměření antidumpingového cla. Ze zahajovacího nařízení navíc nevyplývá, že by z celní evidence bylo vyňato zboží, s jehož nakládkou bylo započato před uložení celní evidence.

[86] Soud rovněž vzal v potaz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 6. 2013 ve věci C-667/11, ve kterém se uvádí, že „podle účelu a systematiky základního nařízení, zejména jeho bodu 19 odůvodnění a článku 13, je jediným cílem nařízení o rozšíření antidumpingového cla zajistit, aby bylo toto nařízení účinné, a zabránit tomu, aby bylo obcházeno. Opatření, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo, je tudíž pouze doplněním původního aktu, kterým se ukládá toto clo, které chrání účinné uplatňování konečných opatření. Z toho vyplývá, že i povinnost vést celní evidenci dotyčných dovozů ve

specifickém rámci případu obcházení usiluje o účinnost rozšířených konečných opatření tím, že umožňuje zpětné uložení cel [...].”

[87] Na základě všech shora uvedených jak právních závěrů, tak skutkových okolností souzené věci dospěl soud k následujícím dvěma závěrům. V první řadě soud dospěl k závěru, že antidumpingové clo vyplývající z nařízení č. 91/2009 se tedy vztahuje na skupinu výrobků z Malajsie, které vstoupily do Evropské unie na základě celní evidence zavedené zahajovacím nařízením platným od 29. 10. 2010. Dále soud dospěl k závěru, že v případě provedení evidence a následně v případě doměření antidumpingového cla na zboží, které bylo propuštěno na území Evropské unie, postupovaly celní orgány plně v souladu s nařízeními Evropské komise, resp. nařízeními Rady ES. Celní orgány nepřekročily právní rámec, ve kterém se celní orgány mohou při svém rozhodování pohybovat, a postupovaly tedy v souladu se zásadou zákonnosti. Zároveň v jejich činnosti soud neshledal zneužití pravomoci.

[88] Z těchto důvodů nebyl postup celních orgánů vůči žalobci nepředvídatelný. Nemohlo tak dojít k porušení zásady právní jistoty, ochrany nabytých práv ani jiných ústavních principů právního státu, jak uváděl žalobce.

[89] Žalobce měl možnost se seznámit s obsahem nařízení č. 966/2010 a měl si být vědom důsledků, které může mít propuštění jeho zboží do režimu volného oběhu. Žalobce mohl předvídat, že na jeho výrobky může být později uvaleno antidumpingové clo, když právě tato otázka byla předmětem evidence. Navíc, jak Soudní dvůr Evropské unie opakovaně rozhodl, hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla (srov. rozsudek soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2012 ve věci C-438/11, rozsudek téhož soudu ze dne 17. 7. 1997 ve věci C-97/95 nebo usnesení téhož soudu ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98).

[90] Soud zároveň neshledal, že by postup celních orgánů byl vůči žalobci tvrdý, nespravedlivý a nepřiměřený. 85% sazba antidumpingového cla je stanovena přímo zákonem, a to čl. 1 odst. 2 nařízení č. 91/2009. Žalovaný ani Celní úřad Hodonín tak neměli možnost snížit sazbu cla, vyšly ovšem žalobci vstříc a umožnili mu rozložení splátek dle splátkového kalendáře až do roku 2016. Žalovaný ve svém rozhodnutí také dostatečně odůvodnil, proč nepovažuje vyměření antidumpingového cla za tvrdý, nespravedlivý a nepřiměřený postup. Uvedl, že to byl právě dovoz výrobků z Čínské lidové republiky a posléze z Malajsie, který byl nespravedlivý vůči ostatním výrobcům v daném odvětví, a nikoli naopak.

[91] Závěrem žalobce namítal nesrozumitelnost nařízení č. 966/2010 a nejednoznačnost č. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011. Tyto námitky je ovšem nutné odmítnout. Jak vyplývá z výše uvedeného, celní orgány i soud jednotlivá nařízení za pomoci běžných výkladových metod bez větších obtíží interpretovali a aplikovali na daný případ. Neshledali, že by nařízením nebylo možné porozumět.

[92] Žalobce sám blíže nespecifikoval, v čem spatřuje nesrozumitelnost nařízení č. 966/2010, popř. nejednoznačnost č. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011. Pokud se jedná o výklad pojmu „tloušťka dřívku“, pak tento byl s maximální důsledností vyložen žalovaným. Výklad

tohoto pojmu podaný žalovaným nelze považovat za nepřezkoumatelný; naopak mu žalovaný věnoval velmi důkladnou pozornost, když se jím zabýval na dvou stranách odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

[93] Pokud měl žalobce za to, že výše zmíněná nařízení jsou nejednoznačná, pak se měl obrátit na Soudní dvůr Evropské unie, který podle čl. 236 Smlouvy o fungování Evropské unie přezkoumává legalitu legislativních aktů, aktů Rady, Komise a Evropské centrální banky, s výjimkou doporučení a stanovisek, a rovněž aktů Evropského parlamentu a Evropské rady, které mají právní účinky vůči třetím osobám. Rovněž přezkoumává legalitu aktů institucí a jiných subjektů Unie, které mají právní účinky vůči třetím osobám. Zdejší soud nařízení za nesrozumitelná a nejednoznačná neshledal, a proto ani nepovažoval za nutné podat k Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku.

[94] Soud také vycházel z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 15. 2. 2001 ve věci *Nachi Europe GmbH proti Hauptzollamt Krefeld* (C-239/1999), podle kterého „*dovozce těchto výrobků, jakým je Nachi Europe GmbH, který měl bez jakékoliv pochybnosti právo podat žalobu k Soudu prvního stupně požadující zrušení antidumpingového cla uloženého na toto zboží, ale tuto žalobu nepodal, se následně nemůže domáhat neplatnosti tohoto antidumpingového cla před vnitrostátním soudem. V takovém případě je vnitrostátní soud vázán konečnou povahou antidumpingového cla vztahujícího se podle čl. 1 odst. 2 nařízení (EHS) č. 2849/92 na kuličková ložiska vyrobená Nachi Fujikoshi Corporation a dovezená Nachi Europe GmbH.*“

[95] Rovněž v daném případě žalobce nepodal žalobu za účelem zrušení nařízení, kterým bylo zavedeno antidumpingové clo, tudíž v soudním řízení správním před národním soudem není oprávněn namítat nezákonnost samotného nařízení, ale pouze nezákonnost rozhodnutí o vyměření cla, popř. celního řízení, které vyměření předcházelo. Soud ovšem dospěl k závěru, že celní orgány postupovaly v souladu s výše uvedenými nařízení, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VIII. Shrnutí a náklady řízení

[96] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnout.

[97] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu